

Strafferetsplejerådet snart kommer med sin endelige rapport, men spørgsmålet er af en så principiel karakter, at jeg mener, vi allerede nu bør kunne forvente, at ministeren som justitsminister har en holdning til spørgsmålet.

Jeg vil derfor spørge ministeren, om han er enig i, at der foreligger en dokumenterbar risiko for psykiske lidelser, og om ministeren er enig i, at vi skal have en klar præcisering af ansvaret, således at ingen – hverken politi eller dommere – kan afvise, at de har et selvstændigt ansvar for, hvor mange der sidder isoleret, og hvor længe der sker isolation, og om ministeren er enig i, at der naturligvis må være en maksimal grænse for længden af den konkrete isolation, og at man måske bør ændre på vilkårene for isolation.

Det kunne handle om isolationsafdelinger eller andre former, der tager udgangspunkt i, at formålet med isolation i 1997 ikke er, at man skal sidde »på bekjendelse«.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg tror, at de fleste af os, når man får tænkt det igennem, anerkender, at anvendelsen af isolation er nødvendig, og det synes jeg også lå i fru Anne Baastrups tilgang til det. Det, det drejer sig om, er at finde nogle former, hvorunder man kan lave isolationsanbringelser i danske arresthuse eller fængsler af hensyn til den efterforskning, som skal foretages over for en passeret grov kriminalitet.

Jeg er enig med fru Anne Baastrup i tilgangen, når det drejer sig om, at der er konsekvenser forbundet med isolation af mennesker. Det er der ofte, når den finder sted inden for kriminalforsorgens regi, og derfor er det et redskab, der skal anvendes med meget, meget stor omtanke også af vore domstole.

Det er baggrunden for, at regeringen har ønsket, at Straffelovrådet skulle se på det her område og komme med en betænkning om, hvordan vi kan indrette regelgrundlaget, så vi mindsker anvendelsen mest muligt.

Der kan ligge mange muligheder i det, som fru Anne Baastrup her beskrev i forhold til dommemnes rolle og i forhold til selve domstolsprøvelsen af grundlaget for anklagemyndighedens påstande om isolation. Der kan også ligge ting i det, som fru Anne Baastrup var inde på, i forhold til speciel indretning af isolationsafdelinger inden for kriminalforsorgen. Det spørgsmål vil jeg vende tilbage til, når vi har fået den samlede redegørelse fra Straffelov-

rådet, og jeg vil så gerne drøfte det med Folketinget.

Anne Baastrup (SF):

Så vil jeg godt spørge – for ministeren gik lidt uden om den varme grød – er ministeren ikke enig i, at det er uacceptabelt, at det gennemsnitlige daglige belæg af isolationsfanger fra kriminalforsorgens arresthuse er steget med 14 pct. fra 1996 til 1997, og at vi stadig væk kan se sager, hvor der sidder mennesker i langt, langt længere tid end de to måneder, der er principet for den maksimale grænse? Er ministeren enig i, at det er uacceptabelt forhold, og uanset om Strafferetsplejerådet bliver enig i, at der skal være en lavere maksimal grænse eller ej, vil ministeren så alligevel arbejde for, at grænsen skal være lavere og reelt maksimal?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg er bekendt med de opgørelser, som også fru Anne Baastrup her refererer til. Jeg tror, det hænger sammen med, at vi i den periode, som her beskrives, 1996-97, har haft et meget over gennemsnitligt antal fra rockermiljøet siddende i fængslerne.

I øjeblikket – og i den periode der her er tale om – har vi været oppe på at have 130 med tilknytning til rockermiljøet siddende i fængsler, mange af dem i varetægtsafdelingerne i de fire lukkede fængsler. Og som fru Anne Baastrup godt ved, er der i den kriminalitet, vi her taler om, som er udført af rockerne, ofte flere involveret, og det kræver af hensyn til efterforskningen, at man er nødt til at isolere dem.

Vi har været nødt til i disse tilfælde at placere dem – også dem, der var varetægtsfængslet – i de lukkede fængsler, fordi vi ikke kunne have dem til at sidde i arresthusene. Vi havde dem i første omgang fordelt på 35 arresthuse. Da de så begyndte at beskyde arresthusene med panserværnsraketter, var vi nødt til at samle dem i fire lukkede fængsler i specielt indrettede arrestafdelinger af hensyn til sikkerheden for de øvrige fanger, af hensyn til personalet.

Det har selvfølgelig givet en vækst i isolationsbehovet, fordi man ikke kunne have rockere fra det samme kompleks til at sidde og lave en koordination af deres forklaringer i retten.

Jeg er enig med fru Anne Baastrup – og det er jo vigtigt at holde fast i – at som udgangspunkt er isolationsanbringelser noget, man skal anvende med meget stor varsomhed, og det kan godt ske, at fru Anne Baastrup får ret i, at